

Hij zocht zijn heil in de vlucht (Blz. 249)

Orsmond reed nevens Van Leeuwen.

— Zijn wij nog ver van de Penuelos ? vroeg de eerste.

— Neen.

— Hoever ongeveer ?

— Daar ginds beginnen zij, was het antwoord, terwijl hij de hand uitstrekte. Ziet gij daar de hooge boomen waar...

Verschrikt hield hij op met spreken.

Revolverschoten knalden in die richting en werden door zwaarder schoten gevolgd.

— Daar zijn zij ! riep Van Leeuwen.

— *En avant!* schreeuwde Orsmond.

En in vollen galop vlogen de ruiters den weg over.

Men zou in het stille bosch ongetwijfeld hunne nadering hebben gehoord, als het ratelen van het rijtuig, het schieten en het rumoer dat er bij den aanval plaats vond, dit niet hadden verhinderd.

Zij wisten ook zeer goed dat van de guarda geene begeleiding den postwagen zou volgen.

Daarenboven had de voorpost, die de roovers aan de helling van den berg hadden uitgezet, ook geen naderend gevaar aangekondigd, zoodat zij gerust hun werk konden beginnen.

Plotseling klonk er een schel gefluit door het bosch.

— Twee man daarheen, beval kapitein

Orsmond. Vangt den schelm en schiet hem neder.

Die woorden werden geroepen terwijl de dolle rit werd voortgezet.

Twee der manschappen hielden hun paard in. De een bleef op den weg en de andere begaf zich in het bosch terwijl de overigen in woesten galop voortvlogen en juist ter rechter tijd aankwamen.

Vijf ladrones, waarvan een een zwart masker droeg, waren bezig de diligence te plunderen.

Het gefluit dat hen moest waarschuwen hadden zij ook gehoord. Zij waren ter zijde gesprongen om te zien wat dit beteekende. Het kon evengoed een enkele ruiter zijn die den weg voorbijtrok.

Daardoor zouden zij zich in hun werk laten storen.

— Caramba! schreeuwde de aanvoerder toen hij het gevaar zag.

En tot zijne mannen:

— Pakt u weg in het bosch.

En den buit in den steek latende gaf hij het voorbeeld aan zijne kameraden.

Maar te laat!

Rechts en links begaven de Fransche ruiters, die allen goed bereden manschappen waren, zich in het bosch.

Daar de militairen reeds hadden gehoord dat de gevangenen onmiddellijk moesten worden opgeknoopt, deden zij de grootste moeite om geen gevangenen te maken.

Wie zij dicht genoeg op de hielen waren, riepen zij niet toe zich over te geven, maar schoten eerst hunne karabijnen en vervolgens hunne pistolen op hen af.

Deze waren oogenblikkelijk neergeschoten.

Van Leeuwen vervolgde den gemaskerde dien hij met recht voor den aanvoerder der bende hield.

Hij werd door zijn masker in de vlucht gehinderd, kon niet voor zijne voeten zien en viel.

Hij sprong overeind en rukte zijn masker af... Maar het was te laat.

Met een zijsprong hoopte hij buiten het bereik van zijn vervolger te komen en zijn revolver opheffend schoot hij snel driemaal achtereen op hem.

Het paard van Van Leeuwen steigerde.

Doch met het laatste schot vloog de Belgische officier den schurk voorbij en een sabelhouw, die hem diep in den schedel drong, maakte een einde aan zijn misdadig leven.

Geronimo, de mesties, waggelde en zakte ineen.

Verder op den weg knalden er ook schoten.

Het waren de beide ruiters die waarschijnlijk den uitgezetten schildwacht van de bende hadden opgevangen en kort proces met hem maakten.

Kapitein Orsmond die op den straatweg halt had gehouden om zijn mannen te leiden en zelf aan te vallen als zijne hulp ergens vereischt werd, zag weldra dat zulks overbodig was.

De overrompeling was volkomen gelukt.

Hij reed daarom naar de diligencie waar de koetsier vloekende bezig was opnieuw alles in orde te brengen.

De patroelje was nochtans te laat gekomen om rampen te voorkomen.

In het rijtuig zat een heer, in Franschen uniform, die eene wond had bekomen en sterk bloedde.

Het was Solfinto, de Italiaan.

Naar het verhaal der passagiers had hij zijn revolver afgeschoten op de roovers toen zij het rijtuig aanhielden en was daarop getroffen door het schot dat de gemaskerde op hem losttе.

De schurk had zijn karabijn met schroot geladen en een oud heer die naast den Italiaan zat was daardoor zoozeer gewond dat hij oogenblikkelijk doodbleef. Met den verwonde was niet veel meer te beginnen. Hij moest in ieder geval naar Cuernavaca gevoerd worden.

Orsmond gaf daarop last aan een zijner onderofficieren om met twee man de diligencie daarheen te geleiden.

Zij moesten zorg dragen voor Solfinto en voor de aflevering der gelden met wier transport de Italiaan was belast, zoo deze daartoe zelf niet in staat moest zijn.

De manschappen waren intusschen afgestegen en droegen de lijken weg.

Onder de ladrones was geen enkele meer die nog straf te duchten had.

Wat nu met de lijken te doen?

— Hangt ze op aan de boomen hier aan den weg, beval Orsmond, dan kunnen hunne spitsbroeders daaraan een voorbeeld nemen.

— Koetsier, vervolgde hij, gij kunt de manschappen wel eens helpen.

— Ik zal mij wel wachten ze aan te raken, bromde deze, half binnensmonds. Il moet dezen weg dikwijls langs en wil met deze geschiedenis niets te doen hebben.

— Maar dezen zullen u niet meer verraden!

— *Quien sabe?* antwoordde hij met een blik op zijn rijtuig.

Hij vertrouwde niemand meer.

Daarop kwam Van Leeuwen aanrijden.

Hij hield zijn paard bij Orsmond stil.

Zijn gelaat was doodelijk bleek en langs zijn schouder droppelde het bloed neder.

— Sapristi, Van Leeuwen, gij zijt gewond! riep Orsmond verschrikt uit.

— Het is niets.

— Maar gij kunt u moeilijk in den zadel houden.

— Kom, kom, zeide de dappere Belg. Het zal wel gaan... Ik moet naar Mexico terug.

— Maar niet te paard, antwoordde Orsmond, onderweg zult gij er aftuimelen.

— Daaraan denk ik niet, zeide de Belg lachende.

— Is het erg?

— Neen, alleen een schampschot. Het zal wel...

Maar de woorden stikten in zijn keel.

Zijn gelaat werd aschgrauw en twee ruiters, die toevallig bij hem stonden, konden juist nog toespringen om hem op te vangen.

Anders ware hij uit den zadel op den grond gevallen.

Er bleef niets anders over dan hem ook in de diligentie te plaatsen en een der passagiers, die blijde was zich te verwijderen, klom boven op het rijtuig.

Den koetsier werd streng bevolen langzaam met den wagen te rijden, al werd het avond vóór hij te Cuernavaca aankwam.

De onderofficier moest, om hierop te passen — want die heeren koetsiers laten zich niet veel zeggen — vooruit rijden.

Hiermede was alles verricht wat er op dit oogenblik gedaan kon worden.

De patroelje keerde, slechts met het verlies van den gewonden Belg, naar Mexico terug om daar verslag van hun wedervaren te doen.

HOOFDSTUK XII

EEN VEREENIGING VAN GENERAALS BIJ MADRE PICO

De nieuwe leger-inrichting was in voege gekomen.

Te recht had Maximiliaan daar veel van verwacht want zij gebeurde ernstig en rechtvaardig.

Maar hij vergat nogmaals dat hij in Mexico was en hij zag weldra dat hij nogmaals de hand in een wespennest had gestoken.

Bij Madre Pico kwamen in vollen dag thans de Mexicaansche generaals bijeen die afgedankt waren.

Meest allen waren van Juarez tot de keizerlijken overgegaan.

Zij hadden dus elkander niets te verwijten maar gevoelden zich door gelijke belangen en gelijke inzichten aan elkander verbonden.

Hunne beschouwingen van oorlog voeren kwamen zeer goed met elkander overeen: strijden was voor hen plunderen, rooven.

Zij kenden maar één recht: dit van den sterkste.

Thans werden zij allen door dezelfde ramp getroffen.

Door de nieuwe militaire indeeling waren zij als overtollige en onbruikbare personen buiten dienst gesteld.

De ondankbaarheid van het keizerrijk — zoo heetten die schurken dat — was het dagelijksch onderwerp van hun gesprek.

In het begin bepaalden zij zich bij schimpen op de regeering.

Zij hadden altijd een winstgevenden post verwacht.

Zoo b. v. bij de belasting!

Natuurlijk dat hadde een kolfje naar hun hand geweest.

Maar zulks gebeurde niet.

Hun toestand werd meer en meer berooid.

Dit ging zoover dat een rijke Mexicaan — tevens een vroolijke kerel — eene wedding had aangegaan vijf *generaals* voor zijne deur naar zilveren pesos te doen grabbelen.

Hij had zijne wedding gewonnen!

Gelijk ze daar bij Madre Pico zaten meenden zij allen op onvergeeflijke wijze te zijn verongelijkt.

Aan een groote houten tafel zaten een half dozijn dezer hoofdofficieren met groote pulqueglazen voor zich en de armen op de tafel geleund.

Het eene *Caracho!* na het andere klonk door hunne natte snorbaarden.

Zij bevonden zich werkelijk in een noodlottigen en hachelijken toestand, want niemand hunner had iets geleerd om nuttig te zijn in de maatschappij.

Zonder oorlog of revolutie konden zij niet bestaan.

Zij waren van hunne jeugd af niets anders gewoon en daarin opgebracht.

Wat moest er thans van hen worden nu Maximiliaan — die vreemde keizer! — de strooptochten in Mexico kwam verhinderen.

Waarmede hij zich bemoeide.

Een mulattin die daar mede eer deed aan de pulque hitste de kerels nog wat op.

— Gij zijt Mexicaansche generaals, sprak zij, en ge laat u door een vreemde rat op het stroo brengen. In uwe plaats weet ik wel wat ik doen zou.

— Wat zoudt gij doen?

— Caramba! sprak het wijf en beteekenisvol stak zij een groot blinkend lemmer in de tafel.

— Dat Maximiliaan daaronder had gelegen, vervolgde zij, de toestand zou reeds opgelost wezen.

Een stilte volgde.

Op dit oogenblik trad er iemand binnen.

Hij was niet zeer groot maar sterk gespierd, met een bronskleurig gelaat, zware zwarten baard en gelokt haar van dezelfde kleur.

Met een paar vonkelende oogen in het hoofd zag hij bijna verachtelijk op de aanwezigen neder.

— Hola, Cortina! Kom hier, *companero!*... Waar zijt gij zoolang gebleven? riepen zij hem toe.

— Meer dan een uur wachten wij reeds op u.

— Nu, caballeros, zei de half-Indiaan glimlachend, ik geloof wel dat gij den tijd daarvoor hebt want gij hebt toch niets te doen!

— Caracho! zei er eene.

— Is het niet waar?

En schimpend lachend:

— Een geheel nest vol afgedankte generaals en allen even vlug!

— Dat u de duivel hale! bromde een hunner.

— Geef ons een goeden raad dat is beter, zei een ander, dan u over ons vroolijk te maken.

— Of zijt gij er beter aan toe? vroeg nog een derde.

Cortina schoof zijn hoed achteruit.

— Een goeden raad! zei hij.

— Ja. Hebt gij er een?

Hij zette zich op een stoel neder.

Dan vroeg hij:

— Zijt gij inderdaad radeloos... of bevalt het u niet langer in Mexico?... Te duivel! Het wordt hier vroolijk want alles dreigt hier 't onderste boven te gaan.

— Is er iets voorgevallen? riepen drie of vier te gelijk.

— Voorgevallen! Niets van belang. Er zijn een half dozijn kerels opgehangen, wat is dat?... Maar Zijne Majesteit begint thans den strijd tot het uiterste te drijven en wij mogen blijde zijn dat wij hier veilig zitten... Nog een glas pulque, Madre Pico!

— Wel duivels! En wie is gehangen? riepen zij allen.

Niemand voelde zich zeker of er zich geen paar vrienden onder de opgeknoopten bevonden.

— Ja, weet ik dat nu! sprak Cortina schouderophalend. Er werden gelden van de krijgskas met de diligencie vervoerd en een dozijn waren er op uit dien schat te plunderen.

— Dat begrijpt zich.

— Een Fransch schwadron dragonders heeft hen overvallen en als de lieden in den omtrek ze niet begraven hebben dan hangen die wakkere knapen nog in de boomen der Penuelos.

— Caracho! En de Franschen deden dat?

— Caracho! Caracho!

— Thans heet alles struikrooverij en het zal spoedig nog slimmer worden.

— Wat zegt ge?

— Bazaine moet gezegd hebben dat er weldra eene wet wordt uitgevaardigd bij dewelke het geheele leger van Juarez voor een bende struikroovers wordt verklaard en als zoodanig moet behandeld worden.

— Dan hangen zij ginds ook allen op die hun van de keizerlijken in handen mochten vallen.

— Weldra zullen er geene boomen genoeg in het bosch zijn voor al die vruchten, zeide Cortina lachend.

— Dat is erg!

— Neen, jongens, dan wordt het goed in Mexico. Nu wordt het eigenlijk onze tijd, of zullen wij alles bedaard, met de handen in de broekzakken, blijven afwachten? Il wil zelf gehangen worden als ik het doe.

— Wat zijt gij dan van zin, Cortina?

— Ik?... Il ga weder naar het Noorden.

— Naar den oude? riepen verscheidene stemmen te gelijk.

— *Quien sabe?* zeide Cortina lachend.

— Wie weet waar hij zit?

— Hij zal niet veel soldaten meer hebben. Wij kunnen daarmede ook nog wel een weinig wachten want gister hoorde ik dat Bazaine zelf met een leger daarheen wil om hem te vangen of over de grenzen te jagen.

— Dan is de geschiedenis uit.

— Bijlange niet; dan begint zij eerst! riep Cortina.

En nogmaals dronk hij zijn pulqueglas tot op den boden ledig en riep:

— Madre Pico, een ander glas!

— Hoe meent gij het, Cortina?

— Wel dan komt Ortega aan de beurt... of een ander, dat is hetzelfde. Maar daar ginds blijven dat kunnen de Franschen niet. Het is te ver van de hoofdstad verwijderd en zoodra zij zich weder terugtrekken dan zitten wij hun weder op de hielen. En — *purissima!* — geen oogenblik rust zullen wij hun gunnen.

— Wat hebben wij daaraan? vroeg thans een ander. De Amerikanen hier in de stad beweren dat Napoleon III spoedig zijne troepen naar Europa zal terugroepen omdat de Vereenigde-Staten niet willen dulden dat zij langer hier blijven.

— Dat zou ons van pas komen, zeide Cortina, boosaardig grinnikend.

— Als dat gebeurt dan zullen wij hier wel eene opruiïng houden.

— Bij Vera-Cruz, vervolgde Cortina, moeten zich ook benden Juaristen bijeen getrokken hebben. Ik heb zulks in de stad gehoord.

— Ik heb dit ook gehoord, zei een andere.

— Maar, antwoordde Cortina, ik weet niet wat daar van waar is. Als zij Porfeirio Diaz te Oajaca maar niet gepakt hadden en hem maar niet gevangen hielden. Bij hem zouden wij dadelijk terecht komen.

— Daarvoor zoude ik u beleefd bedanken, bromde een klein manneke met een geelbruine tint en een groot litteeken over het geheele gelaat. Het is een ellendig leven bij hem. Hij heeft zijne eigene soldaten laten ophangen omdat zij geplunderd hadden. Bij hem is er niets te doen.

— En waarom zou men zich aan gevaar blootstellen? riep een ander. Waarom, als men geen goede zaken daarmede kon doen?

Het zal mij intusschen verwonderen hoelang het keizerrijk nu zal duren. Het bestaat langer dan ik ooit verwacht had.

— Ik ga naar Queretaro, zeide Cortina, wie gaat er mede?

— Wij zullen toch eerst verlof dienen te vragen, zeide de man met het litteeken.

— Dat de duivel hen hale, antwoordde Cortina tandenknarsend, ik heb mijn verlof reeds en ben weder een vrij man. Als ik Queretaro achter den rug heb, behoef ik geene acht dagen om een troep flinke kerels om mij heen te verzamelen.

— En zou het eindelijk niet veel beter zijn de Franschen hun tocht naar het Noorden eerst te laten maken? Waarschijnlijk rukken zij op naar Chihuahua en Monterey, dan kunnen wij ten minste oordeelen wat er ons te doen staat.

— Rechts en links van die steden is er plaats genoeg voor ons, zeide Cortina lachend.

— Dat is waar!

— Wij kunnen ons altijd nog naar Guerrero begeven. Ik ga.

— Dan denk ik ook te gaan, zeide de krijgsman met het litteeken.

— En gij, Carlos?

— Ik heb hier niets te verzuimen, laat ons allen daarheen gaan! Wij maken zoogenaamd een uitstapje voor ons plezier. Eenmaal daar kunnen wij zien hoe de zaken staan.

— Een man, een woord! riep Cortina.

— Gij hebt het!

— Wanneer vertrekken wij?

— Niet met elkander, waarschuwde een ander.

— Waarom niet?

— Wij mogen geen argwaan gaande maken, anders zitten de Franschen ons spoedig op den hals.

— Ja, wij zullen afzonderlijk gaan en te Queretaro zien wij elkander weder.

— Ook goed. En daarmede, *Adios! caballeros!* In de hoop dat ons leven in de bergen vroolijk moge zijn!

Cortina vertrok verheugd.

Zes generaals zouden de rooversbenden van Juarez gaan versterken!

HOOFDSTUK XIII

DE BIJEENKOMST

In de woning van Don Carlos Lucido, met hare prachtige vertrekken, heerschte er eene vreeselijke opschudding, want de justicie scheen bij deze gelegenheid zeer weinig complimenten met den gevangen misdadiger te zullen maken niettegenstaande hij de zoon was van een der rijkste ingezetenen van Mexico.

Mauricio had bekend.

Hij had dit gedaan al snoevend, zeggende dat hij deel genomen had aan de overrompeling der diligencie, maar natuurlijk uit staatkundige beweegredenen.

Hij behoorde tot de partij der *Independencia*.

Hij verklaarde dit openlijk en wilde het keizerrijk niet erkennen.

Hun voornemen was geweest de beide Fransche officieren gevangen te nemen om hen tegen gevangen officieren van Juarez te kunnen uitwisselen.

Maar de hardnekkige tegenstand der officieren, waarvan hij zelf nog het litteeken droeg, had zijne makkers verbitterd en de dood van beiden ten gevolge gehad.

Zijne verklaringen hielpen echter niets.

Ricarda San-Blas trad zelve als getuige tegen hem op, zooals zij aan Van Leeuwen beloofd had.

Het was niets geweest dan een gemeene aanranding van struikroovers juist zooals de laatste, die door den gevonden brief verijdeld werd.

Ook had men de geweren afgevuurd vóór dat de diligencie stil hield.

Er kon dus geen spraak zijn van de gevangenneming der officieren.

Mauricio Lucido werd ter dood veroordeeld.

Den volgenden morgen moest hij gefusilleerd worden.

Het was hoogst noodig aan de loszinnige jongelingen der stad eene les te geven dat er geene bevoorrechte klassen bestonden.

Allen waren eveneens verplicht de wetten des lands te eerbiedigen.

De keizer zelf teekende het doodvonnis.

Hij was zoo verontwaardigd over deze gebeurtenis dat hij zelf geen gehoor wilde verleenen aan de moeder van Lucido die tot hem kwam om genade voor haren zoon te verzoeken.

Arme moeder!

De vrouwen in huis zaten te weenen.

De dienstboden klaagden en jammerden.

De oude Lucido liep met de handen op den rug en met een somber gelaat zijne kamer op en neder.

Er waren boden uitgezonden om zijne vrienden uit te noodigen tot eene beraadslaging.

Het was geen vroolijke bijeenkomst gelijk er zoo dikwijls aan huis hadden plaats gehad.

Ernstig en zwijgend kwamen die heeren de grooten des rijks, zooals men ze met recht had mogen noemen, in het groote luchtige vertrek bijeen.

Zij drukten hun vriend stilzwijgend en deelnemend de hand maar allen waren beschroomd er het eerst over te beginnen.

Het moest gebroken worden.

Roneiro vatte de eerste het woord op.

— *Compadre*, zei hij hartelijk, terwijl hij zijne hand op den schouder van Lucido legde, gij weet dat ik in zijn lot zooveel belang stel als gij zelf, want ik heb hem immers ten doop gehouden en onder mijne oogen zien opgroeien.

— Ik weet het, vriend, antwoordde Lucido bewogen en de sterke man had moeite om zijne tranen te weerhouden, nu hij dacht dat zijn zoon zoo aan zijn einde zou komen.

Roneiro hernam :

— Wij zijn hier vergaderd om dat met elkander te bespreken. Het is misschien nog mogelijk een uitweg te vinden.

Lucido schudde droevig met het hoofd.

— Wij hebben alles beproefd, zeide hij. Mijne vrouw heeft zich zelfs tot den keizer begeven maar werd niet bij hem toegelaten. Het is met hem gedaan! De jongen heeft zwaar misdreven, maar zoo daarvoor te boeten!...

— Mauricio was in den laatsten tijd zeer verwilderd, zeide Roneiro zuchtend, en wij zelven konden in deze dagen van woeling niet zooveel acht op hem slaan als wij hadden moeten doen. Hij is in een slecht gezelschap geraakt. Maar bij de heilige Maagd, Velasquez, wat kon uwe nicht bewegen om op eene zoo vijandige wijze tegen hem op te treden.

Het is ongehoord! Zonder haar getuigenis was hij nooit ter dood veroordeeld.

Velasquez schuddebolde.

— De hemel is het bekend! sprak hij. Dat anders zoo eenvoudige, zoo bescheidene en bedeesde meisje was op eens omgekeerd. Den eersten dag zat zij stil zonder een woord te spreken en wilde met niemand te doen hebben, maar toen in den avond het bericht kwam dat de aanval op de roovers aan den Peñuelos gelukt was en allen, op eene uitzondering na, daarbij het leven hadden gelaten, terwijl de patroelje terug was gekeerd zonder een enkele gewonde behalve een Belgisch officier die misschien doodgeschoten is, toen trad zij bleek en opgewonden voor ons zooals ik haar nimmer tevoren heb gezien en zwoer dat Mauricio Lucido met den dood voor zijne misdaden zou boeten. Wij hebben alles beproefd om haar van gedachte te doen veranderen, maar te vergeefs. Het anders zoo schuchtere meisje was ernstig en vastberaden ging zij haar eigen weg.

— Tot welke partij behoort haar vader? vroeg Roneiro.

— Voor zoover ik weet tot de *Independencia*, zeide Velasquez. Hij is altijd een dweeper geweest, heeft aan al zijne slaven de vrijheid gegeven en hun een stukje grond aangewezen om te bebouwen. Voor het overige is hij een van de rechtschapenste lieden die ik ken en zooals ik dikwijls van mijne zuster heb gehoord de beste vader en echtgenoot.

— Het heeft zoo moeten zijn! snikte Lucido. En dat een eenige zoon!... Een eenige zoon!

— Ik begrijp volstrekt niet, zeide Bastiani die zich ook onder de vrienden bevond, dat de keizer nu zoo hardnekkig dat doodvonnis wil doordrijven. Dit ligt niet in zijn karakter. Weet gij wel zeker, Lucido, dat hem het bezoek uwer vrouw is aangediend.

Lucido knikte toestemmend met het hoofd.

— Zijn ordonnance-officier heeft zelfs moeite gedaan om een verhoor te verkrijgen maar na een kort onderhoud kwam hij terug met het bericht dat de keizer dezen keer aan het gerecht den vrijen loop wilde laten, dat er in Mexico geen bevoorrechte stand mocht bestaan.

— Is het omdat wij hem op den troon hielpen, riep Santigo, een zwager van Lucido, die uitgebreide bezittingen had in Puebla. Zonder ons ware hij te Miramar gebleven terwijl hij nu een beheerscher is van het schoonste land der wereld!

— En ik weet, zeide Bastiani droog, of hij te Miramar niet veiliger en rustiger zat dan hier; want op mijn woord, ik zou niet gaarne in zijne plaats zijn.

— Wij kunnen weder revolutie maken, sprak een ander in de reden.

— Ik houd hem voor een man van eer, zeide Bastiani.

— Maar dien hebben wij in Mexico niet noodig!

— Mijn zoon! mijn zoon! zuchtte Lucido, die zich op een stoel had nedergezet en met zijne handen krampachtig gevouwen tusschen zijne knieën zat.

Wat maakte hem thans de staatkunde?

Wat gaf hij om winst of verlies?

Wat om keizer en rijk?

Hij jammerde om zijn kind, om zijn zoon dien men ging doodschieten.

Roneiro, die eenige oogenblikken nadenkend aan het venster had gestaan en naar buiten op de straat had gekeken, keerde zich eindelijk om en zeide :

— Er blijft ons nog een uitweg over om Mauricio te redden.

Hoopvol blikte Lucido op.

— Dewelke?

— De vlucht. Ik heb met Deverreux over het geval gesproken, die echter van meening is dat Bazaine vastbesloten heeft hem te laten vonnissen om de beide Fransche officieren te wreken. En dat is de man niet die zoo licht is af te brengen van een opgevat voornemen.

— Maar hoe zal hij ontvluchten? riep Lucido. Hoe is het mogelijk? Als het met geld te bekomen is, ben ik bereid er mijne fortuin voor op te offeren!

— Ik geloof bijna dat er mogelijkheid bestaat, ging Roneiro voort. Maar niet met eene kleine som.

— Het komt op geen geld aan!

— De gevangenisbewaarder moet met hem vluchten. En dat doet hij niet als hij niet voor de toekomst geborgen is.

— En hoeveel gelooft gij wel dat hij zoude begeeren?

— Ik denk dat hij met vijfduizend pesos tevreden zal zijn.

— Geef het hem, geef hem meer! riep de vader uit. Maar maak mijn zoon vrij en ik zal er u op mijne knieën voor danken.

— De vlucht kan lukken, sprak Velasquez,

maar zij zal ook met groote moeilijkheden gepaard gaan.

— Weet een uwer een ander middel? vroeg Roneiro.

— Ik vrees neen, zeide Velasquez.

— Goed, *caballeros*, sprak Roneiro. Dan aanvaard ik mijne taak en morgen ochtend vroeg, *compadre*, breng ik u het antwoord of er nog eenige hoop is. Het hoofd nu opgeheven, man; Mauricio leeft nog en niet alles is verloren.

De bijeenkomst ging uiteen.

De oude Lucido bleef alleen met zijne sombere wanhoop en droeve gedachten.

HOOFDSTUK XIV

DE ONTSNAPPING

De morgen waarop het vonnis zou voltrokken worden was aangebroken.

Mauricio moest gefusiljeerd worden om 9 ure.

Maar in de gevangenis heerschte de grootste verwarring en alles liep door elkander.

Alle uitgangen waren door soldaten bezet en een overste der Franschen liep vloekend de gevangenis op en neder.

De gevangene was onvlucht.

Volgens een gerucht had een Fransche patroelje hem ontmoet en was deze hem op de hielen, zoodat men mocht hopen hem weder machtig te worden. Maar de zaak bleef toch dezelfde, want de gevangenisbewaarder had zich gelijk uit de voeten gemaakt en de Franschen hadden thans niemand, dien zij met recht en reden daarvoor konden doen boeten.

Er bleef dus niets over dan de geheele Mexicaansche natie met hart en ziel te verwenschen en te vervloeken en dit deed de officier ook genoeg.

Ruiters holden door de straten in alle richtingen, patroeljes werden uitgezonden op de wegen rondom de stad, om alles goed te bewaken zoodat eene ontkoming schier onmogelijk was.

Strenge bevelen werden gegeven de vluchtelingen, wie het zij, dood of levend over te leveren. Ook werd het huis van Lucido nauwkeurig doorzocht.

En toen men niets vond, werd het huis door eene sterke wacht bezet, die het bevel ontving niemand uit of in te laten.

Senor Lucido was tevreden en gelukkig. Zijn zoon was ontsnapt; de belemmering zijner vrijheid kon hem weinig schelen!

Bazaine was buiten zich zelven!

De bevolking zei dat die vlucht met oogluiking der overheden plaats greep.

Men wanhoopte echter nog niet.

Mauricio was uit de gevangenis ontkomen maar daarom nog niet in veiligheid.

Een eigenaardig en ongelukkig toeval bracht hem zijne vervolgers in de straten der stad op het spoor, zonder dat zij het vermoedden wie hij inderdaad was.

Dicht bij de gevangenis scheidde hij zich van zijn redder omdat hij wel begreep dat het veiliger was als zij hunne vlucht afzonderlijk deden. De straten van Mexico werden des nachts door wachten doorkruist, *serenos* genaamd, die in tijden van woeling de personen, die hen ontmoetten, den naam vroegen, zonder hen echter aan te houden. En daar niemand iets van zijne vlucht kon weten, had hij ook voor geene ontdekking van die zijde te vreezen.

Hij behoefde zijn weg slechts langzaam te vervolgen en zich, zoodra hij buiten de stad was, naar de bergen te begeven, want hij had in de naburige vlekken genoeg bekenden die er nooit aan zouden denken hem aan de Franschen uit te leveren.

Ongelukkiglijk voor hem was er juist in denzelfden nacht in een der kleine straten achter de hoofdkerk een vermoorde gevonden door de *serenos*.

Dit is niets zeldzaams in Mexico.

Het bracht de nachtwakers op de been want men hoopte den moordenaar nog onderweg te vinden en daarom waren er patroeljes aangevraagd om de nachtwacht behulpzaam te zijn.

Juist toen Mauricio die straat insloeg kwam de patroelje den anderen hoek om en riep hem aan, waarop hij zijn heil in de vlucht zocht.

Het begon reeds te schemeren.

Veel Indianen waren reeds met hun melk in de stad gekomen.

Een der melkverkoopers hield voor het huis stil van den kapper meester Pedro Gaspard

en de soldaten die reeds bevel hadden ontvangen op den vluchteling te schieten, draalden hiermede uit vrees van een onschuldige te treffen.

Buitendien kon de vluchteling hun toch niet ontgaan want van de andere zijde kwamen ook reeds *serenos* ter hulpe die door een schot in de lucht afgevuurd eene waarschuwing hadden ontvangen.

Daarop sprongen zij toe om hem te grijpen die zooveel moeite deed om hen te ontkomen.

Van achter de melkkar kwam hij echter niet weder te voorschijn.

Toen zij deze haastig omsingelden zeide de verschrikte Indiaan dat er wel een man in huis was gedrongen die de deur achter zich had dichtgeslagen maar dat het meisje niet was teruggekeerd om de melk af te halen.

Hij moet dus stellig daar in huis zijn.

Dan naar binnen!

De patroelje sloeg met de kolven der geweren op de deur zoodat het geheel huis er van dreunde en het duurde niet lang of er werd van boven een venster geopend.

Het was don Pedro Gaspard zelf!

Met een witte slaapmuts op de zwarte lokken keek hij uit en vroeg wat er in 's hemels naam te doen was.

— *Abra! politia!* Doe open voor de policie! was het eenige antwoord dat hij ontving.

Dat de mannen niet gezind waren in eenige onderhandeling te treden bewezen de onafgebroken kolfslagen en hun ongeduld genoeg.

Als hij niet zeer haastig de deur opende wist hij ook zeker dat zij zou stuk geslagen worden.

Met een zuiver geweten vloog hij, meer dan hij ging, naar beneden om voor die rustverstoorders de deur te openen.

Het was toch de keizerlijke policie!

Een oogenblik later schoof hij de grendels van voor de deur en wilde ze open doen.

Doch dit was niet meer noodig.

Het slot was reeds opengerukt en de patroelje drong, terwijl er eene wacht buiten de deur bleef staan, het huis binnen.

Dat de kleine Spanjaard niets van den vluchteling kon weten begrepen de militairen zeer goed, want deze had slechts gebruik gemaakt van de gelegenheid dat de deur open stond om zich te verschuilen. De jonge officier die de patroelje kommandeerde sprak kort :

— Senor, daar aanstonds is er een misdadiger in uw huis gevlucht.

— In mijn huis?

— Ja.

— Hoe is dat mogelijk? riep don Pedro met verbazing.

— Het is zoo.

— De deur was immers van binnen gegrendeld.

— De deur was juist open daar het meisje melk nam. Hij zal haar zelf weer dichtgegrendeld hebben. Wij moeten uw huis van onder tot boven doorzoeken.

— Alle kamers? vroeg meester Gaspard.

— Ja, tot wij den man gevonden hebben. Hij kan ons niet ontgaan.

— Het is wel.

— Uw *azotea* is immers gesloten?

— Natuurlijk en dichtgegrendeld ook. Daaruit kan hij niet als hij niet weet waar den sleutel hangt.

— Steek den sleutel bij u, dan zijn wij zeker van onze zaak.

— Maar hij hangt in mijn slaapkamer!

— Goed, dan krijgen wij hem ook wel. Heeft uw huis nog een uitgang langs achter?

— Neen, wij zijn daar geheel ingesloten.

— Des te beter. Vooruit! Iedere kamer die wij doorzocht hebben wordt afgesloten en den sleutel er uitgehaald.

— Dat zal later een plezierige verwarring met al die sleutels geven, dacht meester Gaspard, maar paste er wel op zoo iets te zeggen.

Hij vergenoegde zich te murmelen :

— Kapitein of overste, verschoon mij, dat uwe rang mij onbekend is, mijn geheele huis staat tot uwe bsschikking. Zijne Majesteit de keizer heeft geen getrouwer vrienden dan mij.

De officier sloeg geen acht op die woorden.

Hij antwoordde :

— Zeer goed, senor!

Een gedeelte der soldaten stormde de trap reeds op terwijl de andere zich beneden in het huis verdeelden, om hunne nasporingen dadelijk te beginnen.

Meester Gaspard snelde thans zoo vlug hij kon naar de slaapkamer zijner vrouw om haar te wekken en haar te verzoeken zich aan te kleeden.

Hij vond de deur langs binnen gegrendeld.

— Doe open, Cornelia! Wij moeten ons dadelijk aankleeden. Het huis wordt doorzocht, want er heeft zich een misdadiger in verscholen!

Hij ontving geen antwoord.

Hij bracht zijn oor aan het sleutelgat en meende dat hij iemand hoorde fluisteren.

Was de dienstmaagd binnen?

— Cornelia! riep hij nogmaals, doe open!... Zij zullen dadelijk hier komen en als gij dan de deur niet opent slaan zij haar stuk.

Geen antwoord.

Wat gebeurde er dan?

— Twee man op de azotea! kommandeerde de officier.

Deze wendde zich tot meester Gaspard.

— Doe open! sprak hij.

— Ja, ik wil naar binnen, zeide de ongelukkige, maar mijne vrouw kleedt zich en doet niet open.

— Waar is de deur der azotea?

— Wel daar binnen, kapitein.

— En is er geene andere deur naar de azotea dan door hare slaapkamer?

— O, deze hier vlak bij, maar die is van binnen dubbel gegrendeld.

De officier zei kort en droogweg:

— Verzoek de senora oogenblikkelijk open te doen. Het zou mij spijten als ik geweld moest gebruiken.

— Geweld, kapitein...

— Ik moet mijn plicht vervullen.

— Cornelia, doe toch open! smeekte haar echtgenoot. Gij moet open doen. De policie„ de keizer, de keizerin eischen het.

Geen antwoord.

Het was alsof daar binnen eene deur open ging en daarop weder gesloten werd, anders hoorde men geen geluid en de officier werd wantrouwend.

— *Abra la puerta!* riep hij zijne soldaten toe en hij behoefde geen tweede maal bevel te geven.

De eerste kolfstoot dien een breedgeschouderde soldaat gaf, deed de deur uit elkander springen, alsof zij van glas was en met een luiden kreet vluchtte donna Cornelia, die dicht daarbij stond, naar den anderen hoek van het vertrek.

Een enkele blik gaf hem de overtuiging dat zich anders niemand in het vertrek bevond.

— Waar is de deur naar de azotea? vroeg de officier.

Meester Gaspard sprong vooruit:

— Door deze kamer hier, senor... het is mijne kleedkamer en dan over de kleine voorplaats.

— De deuren zijn open...

— Misschien voor de koelte, senor, zeide don Pedro, hoewel het hem zelven vreemd voorkwam ofschoon hij zulks niet blijken liet.

De deuren waren goed gesloten geweest!

Wat kon zijne vrouw daar te doen gehad hebben?

Had zij zich willen verschuilen?

De officier liep met den blanken sabel in de vuist snel de kamer door.

Hij had nauwelijks de zoogezegde voorzaal bereikt, waarvan de deur insgelijks open stond en van waar een dubbel gegrendelde poort naar den opgang leidde, toen hij zijn manschappen toeriep:

— Hier, kameraden, de deur der azotea is geopend; de vogel is gevlogen. Bezet de slaapkamer... niemand eruit en zes uwer omhoog.

Snel klom hij daarop omhoog en bereikte weldra het platte dak, dat echter in verbinding stond met de andere daken zoodat men gemakkelijk van het eene dak op het andere kon komen.

Snel sprong hij op eene bank die zich daar bevond, om, naar alle richtingen heen, alles beter te kunnen overzien, doch bespeurde nergens een levend wezen, alles was stil en ledig, en als de vluchteling hier was uitgestegen dan had hij ongetwijfeld ergens een schuilhoek gevonden om zich te verbergen en naar welke richting zou men hem dan vervolgen? De officier deed het eenige dat hij in deze omstandigheden doen kon, hij liet twee man van de wacht boven en een derde man aan de trap om dadelijk alarm te maken als een hunner iets zou bespeuren dat verdenking kon baren.

Daarna vervolgde hij zijn onderzoek door het geheele huis, van boven tot beneden, zonder echter het minste te vinden waardoor zijn slechte luim niet beter werd. Hij riep zijne manschappen weder bijeen en liet alleen de wacht op de azotea blijven, want het kon toch licht gebeuren dat de vluchteling weder te voorschijn kwam.

Voor de officier het huis verliet, zeide hij echter tot den kleinen Spanjaard, die zoo afgetrokken was dat hij ternauwernood luisterde:

— Senor, dat geval met de azotea is zeer verdacht.

Meester Gaspard gaf hem in zijn hart gelijk.

— Ik vrees dat uwe vrouw zich heeft laten bewegen den misdadiger te helpen in zijne vlucht; ik moet getrouw verslag doen van de zaak en gij zult moeten afwachten hoe het afloopen zal.

— Zeer wel! zeide Meester Gaspard, maar zijne gedachten waren elders en de grond

brandde hem onder de voeten van verlangen naar het oogenblik dat de manschappen zijn huis verlieten, want hij wenschte zijne vrouw tusschen vier oogen te spreken.

— De soldaten op de azotea, ging de officier voort, moet gij een ontbijt verschaffen, dat zij iets nuttigen, want zij mogen hunnen post niet verlaten... Voorwaarts, marsch! wij kunnen hier verder niets meer doen.

Daarop vertrok hij en marscheerde met zijn manschappen de straat op, waar zich reeds eene groote menigte menschen verzameld had om te zien wat hier te doen was; vervolgens liet hij zijn volk in 't gelid treden en keerde terug naar de hoofdwacht, om daar verslag van zijn wedervaren te doen.

Zoodra hij weg was, trad meester Gaspard de kamer zijner vrouw binnen waar hij haar nog geheel ontsteld vond.

Cornelia vertelde al nokkend dat een jongeling in de kamer was gedrongen en haar met een pistool had bedreigd.

Bevreesd had zij voor hem de deur der azotea ontsloten en langs daar was de kerel gevlucht.

Meester Gaspard vond het geval zeer onaangenaam.

— Wat kon ik anders doen? vroeg de vrouw.

De barbier moest bekennen dat zij gehandeld had op de eenige mogelijke wijze, maar meester Gaspard vond toch dat hij in een moeilijke pas zat. Wat zou de keizer daarvan zeggen? Want hij meende werkelijk dat Maximiliaan hem daarover zou aanspreken.

HOOFDSTUK XV

AANRANDING VAN DEN SPOORTREIN

In de hoofdstad kwamen ondertusschen niets anders aan dan berichten van overwinningen.

De keizerlijke troepen drongen gedurig verder naar het Noorden op.

Het bleek meer en meer dat zich daar geen vijandelijk leger meer bevond om te bestrijden.

Juarez had ofwel eene schuilplaats in het gebergte gezocht of anders den Mexicaanschen bodem verlaten.

Bazaine werd het moede voortdurend met zijn leger die kleine benden te bestrijden die nu hier en dan daar het hoofd opstaken en zich bloeddorstiger en roofzuchtiger vertoonden naarmate de zaak hunner partij hachelijker stond.

Dat was geen oorlog met een vijandelijk leger.

Eene overwinning kon men niet behalen.

Het waren slechts schermutselingen met rooverbenden. Bazaine wou van den keizer een dekreet hebben waarbij al de guerrilleros als bandieten zouden vogelvrij verklaard worden.

Maar nog altijd verzette de goedhartige Maximiliaan zich daartegen.

Hij schuwde van bloedvergieten.

Bazaine bleef aandringen.

Vooreerst wenschte hij het hoofdzakelijk om gemakkelijker het echte rooversgespuis aan zich te onderwerpen dat alle mogelijke gruweldaden bedreef.

Ten andere om het volk in toom te houden en daardoor te verhinderen zich te scharen onder de banier van Juarez.

De spoorweglijn van Vera-Cruz naar de hoofdstad was ontworpen maar tot nu toe was die lijn nog niet verder in gebruik dan van Vera-Cruz naar Soledad, een weg die door de Franschen werd aangelegd om hunne troepen den vermoeienden tocht door de moerassen *Tierra-Caliente* of warme landstreek te sparen. Het hielp hen tevens zoo spoedig mogelijk van de kunstlanden, die gedurig door de gele koorts werden geteisterd, te verwijderen.

Ook werd deze lijn gebruikt om krijgsbehoeften en levensmiddelen te vervoeren omdat aan een transport dezer goederen, vooral in regentijd, door de sompen niet te denken was.

Men vindt geen prachtiger plantengroei maar ook geen streek die meer verwilderd is dan hier.

Zoo rijk het uitzicht is van den weg als men in den spoortrein hier doorvliegt, zoo ondoordringbaar zijn de moerassige bosschen voor den wandelaar. Slangen en insekten bedreigen daarenboven zijn leven. Er zijn ook droge plaatsen van gronden die hooger gelegen zijn.

In alle streken, hetzij met boomen begroeid of gelijk aan prairiën, is de grond golvend.

Evenals de zee nooit volkomen effen is en zelfs bij eene windstilte deint, zoo vindt men ook hier te lande deiningen en golvingen.

Op deze hoogten in de wildernis verzamelen zich de dieren des wouds in den regentijd.

De menschen zetten zich hier neder en slaan er woningen op.

Op deze hoogten loopen de verkeerwegen tot elkander.

Smalle paden met het mes of de macheto uitgehakt loopen menigmaal uit op wegen die door bloeiende palmboomen overschaduwd omwonden met dicht ineengegroeide slingerplanten, met een looverdak bedekt zijn.

Op een dezer hoogten hadden zich vroeger Indianen metterwoon nedergezet. Nog eenige stijlen van afgebroken hutten bevestigden dit.

De grond was hier buitengewoon vruchtbaar.

Daar kwam een besmettelijke ziekte, de vrouw stierf benevens twee kinderen en de Indiaan verliet in bijgeloovige vrees de plaats die hij met zooveel moeite en zorgen bewoonbaar had gemaakt.

Deze plaats was weder eene wildernis geworden.

Alleen als de trein voorbijvloog en zijn zwarte rookwolken in de toppen der palmboomen liet golven werd hier de stilte afgebroken.

Thans echter was het hier woelig.

Uit de wildernis kwam een bonte schaar ruwe kerels te voorschijn die het pad volgde dat nauwelijks meer herkenbaar was.

De Mexicaansche guerrilleros, zooals zij zich noemden, — maar inderdaad waren het boosdoeners uit het laagste ras van het menschelijk geslacht — kwamen hier voor den dag met gedeukte hoeden, gescheurde kleederen, verkleurde serapen en bloote voeten.

Zij waren gewapend met musketten en revolvers, met oude sabels, palassen, degens of gewone macheto's onder het linker zadeldoek.

Dit waren de mannen die zich aan het keizerlijke leger onttrokken omdat zij zich naar de tucht niet konden schikken!

Dit waren de patriotten die thans plunderden in den naam van Juarez omdat de keizer niet veroorloofde dit in zijnen naam te doen!

Menschen uit de heffe des volks, waaronder menigeen den naam van generaal en gouden epauletten droeg, waren het; brandstichters en moordenaars die een haat hadden tegen al degenen die iets bezaten en alleen tuk waren op plunderen.

Toen zij uit het struikgewas te voorschijn kwamen hielden de eersten onmiddellijk halt.

Zij luisterden of het ratelen en snuiven van den spoortrein zich ook liet hooren...

Neen... alles was stil!

Zij vernamen niets dan het geluid van Mexicaansche fazanten die met veel geraas de beste zitplaats op de boomen schenen te betwisten of een zwerm papegaaien die met kletterenden vleugelslag over de boomtoppen heenvloog.

Gedurig traden er meer manschappen uit de duisternis van het kreupelhout in het licht te voorschijn.

Terstond waren er honderd ruiters op kleine vlugge paarden gezeten bijeen.

Daarop het voetvolk.

Man voor man, kerels met een woest uiterlijk en een geelbruin gelaat dat in weken achtereen met geen water in kennis kwam.

Negers wier witte oogen schitterden van genoegen; want het was een bijzonder genot dat hen op deze plaats wachtte.

Sambos en kleurlingen, waaronder zeer weinig blanken en ook geen Indianen.

Welhaast hadden er zich bij de honderd ruiters ongeveer tweehonderd vijftig man voetvolk aangesloten. Ze hielden stand bij de spoorbaan om verder de bevelen van hun aanvoerders af te wachten.

Zooals zij hier stond de woeste, ruwe bende, paste zij uitmuntend bij den wilden plantengroei van het woud.

Haar verschijning maakte tegelijk een scherp kontrast met de stille rust waarin de natuur hier sluimerde.

Spoedig kwam er beweging onder hen.

Enkelen wisten nauwkeurig om wat uur de spoortrein te Vera-Cruz afreed en hier voorbij moest komen.

Daar de stand der zon duidelijk liet zien hoe laat het was en zij zich moesten haasten, deelden de aanvoerders der bende onmiddellijk hun bevelen mede.

Deze werden stiptelijk en zonder de minste tegenspraak uitgevoerd.

De ruiters voerden hunne paarden naar het kreupelhout en bonden ze daar vast. Zij bekommerden zich niet of de dieren daar iets te eten vonden.

Zij hadden geen gevoel voor hunne medemenschen en dus nog veel minder voor arme dieren.

Het waren immers slechts beesten.

Zoolang zij konden loopen en hun berijder dragen, werden zij gebruikt.

Waren zij op dan mochten de gieren en roofvalken zich aan hun levend vleesch vergasten. De eerste de beste hacienda moest dan weder paarden leveren.

Het voetvolk had ook gedeeltelijk de wapens afgelegd om de bevelen uit te voeren die zij ontvangen hadden.

Zij moesten de spoorriggels opbreken en ze zoo leggen dat de trein daar van de staven moest loopen.

Zij hadden hiertoe niet veel tijd noodig.

De overige manschappen hielden zich bezig in de verlaten wildernis de nog overgebleven vruchtboomen op te zoeken.

Wat zij vonden was zeer gering.

In de donkere schaduw van de wildgroeiende boomen konden de ooftdragende kruinen niet meer bloeien.

Zij die bezig waren met het opbreken der riggels legden een buitengewonen ijver aan den dag.

Hoe lui zij anders ook mochten wezen volbrachten zij ditmaal hun werk met zooveel overleg dat men onwillekeurig tot het vermoeden kwam dat zulk werk niet voor de eerste maal door hen werd verricht.

Eerst toen zij verzekerd waren dat de spoorwagens onmogelijk op de andere riggels konden overspringen werden er posten uitgezonden om acht te geven op het naderen van den trein.

Men kan dezen op grooten afstand hooren en daarvan dadelijk melding maken.

De troep, die voor het overige eenigszins geregeld scheen te zijn, bestond uit twee verschillende benden.

Zij hadden zich niet ver van daar vereenigd en besloten de onderneming gezamenlijk uit te voeren.

Men wist wel dat er Fransche soldaten op den trein waren doch zij konden een groote bende guerrilleros het hoofd niet bieden.

De aanvoerders der bende hadden zich nedergezet onder een palmboom dicht tegen den weg.

De twee voornaamsten onder hen behoorden tot het gemengde ras en de anderen, drie in getal, waren Creolen van blanke afkomst.

Onder dezen één die naar zijn uiterlijk te oordeelen niet in dit gezelschap thuis behoorde.

Hij droeg een fijnen panamahoed die wel is waar veel door het weder had geleden; een kostbaren zerape en zijn paard was bovendien rijk opgetuigd.

Er lag iets in geheel zijn voorkomen dat hem inderdaad van de andere personen onderscheidde.

Toch was hij guerrillero.

Nauwelijks kon hij den tijd afwachten dat de trein, dien zulk een gevaar boven het hoofd hing, deze plaats bereikte.

Het was Silvester dien wij met Mauricio bij Velasquez ontmoetten.

Silvester was de zoon van een rijken patriciër die zich hier bij eene bende struikroovers had aangesloten om aan zijne wraakzucht te voldoen.

De jonge officier Deverreux was namelijk door den opperbevelhebber met een bijzondere zending belast naar Vera-Cruz.

Hij moest heden weder van daar vertrekken om op den bepaalden tijd terug in de hoofdstad te zijn.

Dit had Silvester uit goede bron vernomen.

Nu had de jonge heethoofd, die kennis droeg van 't bestaan dezer bende, zich bij haar aangesloten om deel te kunnen nemen aan het ontriggelen van den spoortrein.

Wat ter wereld kon hem gewenschter voorkomen dan zulk een onderneming!

Deze lieden rekenden zich onder de ontevredenen met de bestaande orde en noemden zich republikeinen.

Zij hadden geen ander regeering boven zich en wisten evenmin of Juarez nog leefde of waar hij zich bevond.

Doch wat maakte dit uit?

Met de wijde wildernis voor zich tot schuilplaats waarin zij veilig waren, hadden zij bij zulke levenswijze meer te winnen dan te verliezen.

Soldaten wilden zij toch zijn.

Maar zij hielden niet van tucht.

De geheele zwerm had zich nu over den weg verspreid.

Er werd druk door hen gelachen en gepraat alsof het een onschuldige uitspanning was die zij hier genoten.

Plotseling bleven allen stil en weerloos staan.

Een kort gillend geluid klonk door het woud...

Dit was het teeken!...

Zij hielden zich loofstil.

Duidelijk weerklonk nu het doffe ratelen der wagens in de verte...

De trein naderde.

De aanvoerders sprongen op... snel klonken er eenige bevelen door elkander en het gespuis verborg zich aan weerszijden van den weg in het kreupelhout.

Weinige minuten later was de weg weder even stil en eenzaam als voorheen.

De eenige levende wezens die zich lieten hooren waren een paar gieren.

Hoog in de lucht vlogen zij rond en begluurden den troep onder zich.

Het waren oude bekenden die bij ondervinding wisten dat in hunne nabijheid altijd overvloed van voedsel te vinden was bijzonder van menschenlijken.

De trein naderde.

Maar het duurde langer dan men had vermoed.

De wind, die uit den oosterlijken hoek kwam, droeg het geruisch op een verren afstand voort...

Langzamerhand liet het geratel der wielen zich duidelijker hooren.

Eindelijk steeg de zwarte rook hoog boven de boomen des wouds.

Nauwelijks twee honderd schreden van de plaats der ontriggeling verwijderd klonk er van de locomotief een scherp, gillende gefluit...

De machinist had het gevaar ontdekt...

Het was te laat!

Hij liet wel den stoom omkeeren en de remtoestellen werken, maar voor hij het in zijne macht had den trein te doen stilstaan, bereikten de wielen der locomotief reeds de spoorstaven die buiten de richting waren gelegd...

Een woest gedruisch.

De trein drong op en wankelde; de locomotief sloeg om en de wagens rolden en botsten over elkander...

De slachtoffers in den trein gilden en schreeuwden...

De schurken, in hinderlaag liggend, vuurden hunne geweren af op de ongelukkigen.

Slechts de eerste wagen verbrijzelde.

Daarin lag niets dan passagiersgoed.

Twee wagens met reizigers sloegen om zonder veel onheil te veroorzaken.

Doch drie passagiers werden door de kogels der guerrilleros oogenblikkelijk gedood.

Een groot getal werd verwond.

Het geschreeuw der schaar aanvallers, die thans juichend en brullend uit het kreupelhout te voorschijn kwam, vervulde de lucht.

De goederen werden door de roovers op de muildieren geladen en opdat de geplunderde reizigers het ongeval niet al te snel ruchtbaar zouden maken dreven zij al de gevangenen het bosch in.

De Franschen en de Mexicanen werden van elkander gescheiden.

De eersten werden gebonden en meegenomen en toen zij meenden veilig te zijn gaven zij aan de Mexicanen de vrijheid terug.

De Franschen schikten zich dapper in hun noodlot.

Men kon hen immers slechts als krijgsgevangenen behandelen en de *guerrilleros* zouden hen niet lang bij zich houden!

Overal in de buurt lagen sterke bezettingen van keizerlijke troepen.

Deverreux stapte met de overige gevangenen, met vroolijk gestel, voort.

Het loopen in deze wildernis, met gebonden handen, was moeilijk.

De gevangenen wisten niet waarheen men hen wilde slepen.

Terwijl zij zwijgend en somber voortgingen kwam een van de ruiters op hen aanrijden.

Hij nam beleefd, maar met spottend gelaat, zijn hoed af.

— Heb ik niet het genoegen hier graaf Deverreux te begroeten?

De jonge Franschman keek verbaasd op. Maar in een volgend oogenblik riep hij:

— Senor Silvester!

— Hij zelf, heer graaf Deverreux.

— Gij als een vijand des keizerrijks onder deze bende?

— Dat komt u vreemd voor, niet waar? zeide Silvester lachend.

— Ja.

— Gij zoudt nog vreemder dingen zien als gij in de gelegenheid waart langer in Mexico te vertoeven.

De jonge graaf antwoordde somber:

— Ik denk er niet aan het land zoo spoedig te verlaten.

— Niet?... Zoo! zoo!

— Doch thans heb ik een beroep op u, senor!

— Op mij? Ik luister.

— Is dit een behandeling van krijgsgevangenen, hen gebonden en uitgeplunderd door zulk een bosch te voeren? Er is toch geen gevaar voor tegenstand noch ontvluchting.

— Is het u ongemakkelijk? vroeg Silvester lachend, terwijl zijn oogen blonken van voldoening. Daaraan is echter niets te veranderen. Hoe vaart mevrouw uwe echtgenoote? Ik hoop welvarend.

Deverreux kon den hoon waarop deze woorden werden gesproken zeer wel opmerken en wierp een schuwen blik op den jeugdigen misdadiger toen deze met gehuichelde deelneming erop liet volgen alsof hij tot zich zelven sprak:

— Jammer voor dat arme beeldschoone wezen! Nog zoo jong en nu reeds weduwe.

— Wat wilt gij daarmede zeggen? zeide de graaf somber. Wanneer deze benden uit struikroovers bestaan dan kan ik maar niet begrijpen dat gij u daarbij zoudt aansluiten en zoo het *guerrilleros* zijn dan kunnen zij ons niet anders dan als krijgsgevangenen behandelen.

— Veremos! (Wij zullen zien!) zeide Silvester spottend. Maar ik geloof dat wij ons doel bereikt hebben want de aanvoerders maken halt en de voorsten scharen zich om hen heen. Tot wederziens, heer graaf!

Hierop gaf hij zijn paard de sporen en reed weg om aan de beraadslaging deel te nemen.

Deverreux keek om zich heen.

Nergens kon hij een spoor van een menschelijke woning of bebouwing van den grond ontdekken.

De grond was hier eenigszins hooger gelegen en de plantengroei was ook anders dan die der lagere streken welke zij waren doorgetrokken.

Vóór hen hadden zij een opene plek door groote zware boomen omringd.

Verder was alles wildernis en de plaats kon hoogstens tot eene rustplaats dienen.

De gevangenen werden gelast hier stil te houden, zij waren ook doodmoede door den langen tocht en de groote hitte.

De meesten wierpen zich op den grond toen dit bevel hen werd gegeven.

Deverreux kon het wantrouwen niet van zich zetten, want de woorden van den Mexicaan hadden zoo dreigend geklonken en hij kende hem al te goed als zijn vroegeren ongelukkigen medeminnaar.

Hij blikte om zich heen en zag hoe de manschappen, die echte bandieten bleken te zijn, zich rondom hen verzamelden zonder echter den minsten schijn van vijandelijkheid aan den dag te leggen.

Zij lachten met elkander en schenen zeer vroolijk geluimd te zijn.

Daarop reed een der aanvoerders, die zeker den rang van generaal bekleedde, naar de menigte lissen en strikken te oordeelen die op zijn plunje waren genaaid, op de gevangenen toe.

Hij riep woest:

— Franschen, gij zijt in ons land gekomen, gij voert oorlog tegen onze kameraden, gij moet sterven.

— Senor, riep Deverreux die zijne vrees bewaarheid zag, gij moogt ons niet dooden. Wij zijn slechts krijgsgevangenen en voor ieder leven dat gij neemt zal de maarschalk van Frankrijk honderd levens terug eischen.

— *Caracho!* riep de andere lachend terwijl zijn oogen wild en boosaardig op zijn slachtoffers gevestigd waren, bestaande uit ongeveer zestien man, soldaten en onder-officieren. Ik wil u laten zien dat wij durven. En wat uw maarschalk betreft: de hennep voor zijn strop is reeds gegroeid. Gij zijt hierheen gekomen en het land diep ingedrongen, maar geen duivel die er u uit helpt. *Andelante, mustachos!*

— Senor Silvester, riep Deverreux, ik stel me onder uw bescherming. Gij zult niet toelaten dat men ons hier in koelen bloede vermoorde.

— Alles wat ik voor u doen kan, senor, zeide Silvester, terwijl hij bedaard zijn revolver uit zijn holster trok en de anderen die de Franschen naderden hunne messen trokken, is alleen dat ik u een kleine verlichting verschaf.

Hij vuurde zijn wapen af.

Dit was het teeken van den moord en nu had er een schouwspel plaats dat met geene pen te beschrijven is.

Met messen en machetos werden de arme weerlooze menschen afgemaakt.

Toen den volgenden morgen eene afdeeling Belgische soldaten het tooneel van den moord bereikte konden de militairen, die nochtans aan het ruwe krijgsleven gewoon waren, hun

afgrijzen niet onderdrukken bij het vreeselijk gezicht dat deze plaats hun aanbood.

Een kreet van wraak klonk van hunne lippen en met eenige Mexicanen tot gidsen begonnen zij de vervolging met eene woede die hun alle vermoeidheid en inspanning deed braveeren.

De twee tot hiertoe vereenigde benden hadden ondertusschen een mijl van de plek, waar dit verschrikkelijk schouwspel had plaats gehad, halt gehouden bij een ruischenden bergstroom. Deze vloeide uit het hooger gelegen land af om vooreerst uit te rusten van haar zwerftocht. Zij wilden ongestoord hunnen buit verdeelen.

Silvester bemoeide zich daar niet mede, want hij had zijn doel bereikt en wilde niets anders hebben voor zijn aandeel dan de twee rijke met zilver beslagen revolvers en den trouwring van graaf Deverreux, zijn medeminnaar.

Zijne wraak was toch niet volkomen als hij de vrouw van den armen Franschman niet eveneens ellendig maakte.

Hiertoe vond hij de beste gelegenheid door den ring naar Mexico te zenden.

Dan gingen de benden op deze plaats tevens uit elkander en generaal Soria, zooals de generaal-aanvoerder der eene bende heette, besloot zich op weg naar Puebla te begeven om daar aan de *Cumbres* of in de omstreken aldaar de wegen te verontrusten.

Xilla, de aanvoerder der andere bende, hoopte den Staat San-Louis-Potosi te bereiken en daarbij had hij verschillende plannen.

Voor het overige zeide hij aan zijne manschappen dat hij zich met een der benden in het Noorden wilde vereenigen.

Bij de laatsten sloot Silvester zich aan en wel met het vaste besluit den strijd tegen de gehate Franschen in ernst voort te zetten.

In het Noorden zouden zij de troepen van Juarez vinden.

Het was natuurlijk zijn voornemen niet deel te nemen aan de kleine rooftochten, maar hij zag geene mogelijkheid alleen en zonder aangehouden te worden door het land te komen.

Xilla echter, hoewel hij stellig verklaarde zich met Juarez te willen vereenigen, maakte niet de minste aanstalten dit ten uitvoer te brengen, maar bevond zich hier als onbepaald gebieder eener bende van ongeveer twee honderd man, veel meer in zijn element.

De keizerlijke troepen waren intusschen niet onbeweeglijk gebleven. De plundering van den spoortrein, die men tot nu toe als veilig had beschouwd, had ze wakker gemaakt.

Van Vera-Cruz ging een sterke afdeeling uit om het spoor der benden te volgen. Van Orizaba werden troepen en boden en van Jalapa werd ook eene afdeeling Belgische troepen, die daar in bezetting lagen, uitgezonden om de streek te doorkruisen.

Het duurde niet lang of ze waren de schurken op het spoor, die er voor zorgden hun weg door afgebrande haciendas en bloed te kenmerken.

Ten Noorden van Orizaba, onmiddellijk aan de grenzen der Staten Puebla en Vera-Cruz, is een wonderschoon dal.

Het bood een prachtig gezicht aan.

Daar had de bende van Xilla haar leger opgeslagen.

Het tooneel was waarlijk betooverend.

Beneden aan de plek waar de troep legerde nam een wilde bergstroom zijn weg over groote rotsblokken naar het dal.

Hij stroomde bruisend en schuimend in den afgrond die de plaats zuid-westelijk geheel afsloot.

Links daarvan was een meer schuin glooiende helling met reusachtige cactusplanten en stekelachtige agaven begroeid.

In het Noorden echter verhief zich de eerste bergketting met bloeiende gewassen als het ware bestrooid en met statige boomen bedekt.

De achtergrond werd gevormd door den Orizaba die in onbeschrijflijke majesteit zijn sneeuwkegel verheft en wiens top blinkend en vonkelend in de zon schittert.

Silvester had zich van de overigen afgezonderd.

Hij gevoelde thans schaamte tot eene bende te behooren die zoo ruw en gemeen was.

Bovendien bemerkte hij dat Xilla zich niet haastte naar het Noorden te trekken, maar waarschijnlijk deze bergengte had uitgekozen om van hier uit naar goedvinden rooftochten in den omtrek te ondernemen.

Dit lag niet in de bedoeling van Silvester.

De manschappen waren heden juist bijzonder goed geluimd.

Zij hadden op den zelfden morgen een Indiaan, die twaalf ezels met kruiken *pulque* beladen voor zich uitdreef, van alles beroofd en thans hielden zij een drinkgelag onder het groene looverdak van het prachtige bosch.